

Forskerkontakten som “rettleiar og brubyggjar”

Hvordan har forskerkontakten bidratt som en viktig ressurs inn i gjennomføringen av Holbergprisen i skolen, og på hvilken måte skaper prosjektet og forskerkontakten et viktig møte mellom videregående skole og høyere utdanning?

Av Ingrid Krogh Nøstdal og Øyvind Skaarer

Lillestrøm videregående skole

Vår 2025

Forord

Vi vil gjerne takke for at vi har fått mulighet til å delta i Holbergprisen i skolen 2024-25.

Denne lærerrapporten er et lite bidrag til å bringe våre erfaringer videre. Erfaringene har vi høstet gjennom et godt samarbeid med både forskningskontakt Øivind Bratberg og bibliotekar ved Lillestrøm videregående skole, Line Ursula Helgar. Tusen takk til Øivind Bratberg som stilte til intervju i etterkant av prosjektgjennomføringen og delte av sine kloke tanker, og takk til de åtte reflekterte elevene som også har bidratt med sine refleksjoner inn i denne rapporten.

Tusen takk til alle de flotte elevene våre! Det har vært en fryd å følge dere gjennom både læring, frustrasjon og mestring!

Innhold

Forord	2
Introduksjon.....	4
Gjennomføring av prosjekt	5
Bruk av teori i veiledningspraksis	5
Forskerkontaktens holdning og metode: "Ulike roller, men likeverdige"	7
Elevrefleksjoner: "En personlighet som fikk meg til å tro på prosjektet mitt"	9
Avsluttende refleksjoner og læringspunkter.....	12
Bibliografi.....	15

Introduksjon

Lillestrøm videregående skole har vært så heldige å delta i Holbergprisen i skolen flere ganger, forrige gang i 2022-2023 og nå i 2024-2025. Vi har erfart at læringsutbyttet alltid har vært godt for de gruppene som har deltatt. Samtidig er det riktig å si at det har variert, og det er mange faktorer som kan være med å påvirke en deltagergruppes læringsutbytte. Det varierer naturligvis både på individnivå, blant elever innad i deltagergruppene, men også på gruppenivå ved at en gruppe ett år som helhet har fungert bedre enn en gruppe et annet år. Det to siste gangene vi har deltatt har vi vært så heldige å ha førstelektor ved Institutt for statsvitenskap (UIO), Øivind Bratberg, som forskerkontakt, og vi ønsker i denne rapporten å se nærmere på samspillet mellom nettopp forskerkontakt og deltakende elever i Holbergprisen i skolen. *Hvordan har forskerkontakten bidratt som en viktig ressurs inn i dette prosjektet, og på hvilken måte skaper Holbergprisen i skolen et møte mellom skole og høyere utdanning gjennom forskerkontakten? Med utgangspunkt i egne erfaringer vil vi i det følgende drøfte hvordan lærere kan forberede og tilrettelegge for at forskerkontakten skal få best mulig forutsetninger for å bruke sin forskerkompetanse til nytte for elevenes forskningsprosess, samt se på hvordan både Holbergprisen i skolen og forskerkontakten fungerer som et "møtepunkt" mellom videregående skole og universitet og høyskole.* Vi vil undersøke og evaluere med utgangspunkt i vår egen forskningskontakts tanker og vurderinger, samt ut fra gruppeintervju med egne elever om hvordan de vurderer forskningskontaktens rolle i prosjektet. Her er det viktig å nevne at alle de involverte har samtykket til at svarene deres kan brukes i denne rapporten.

I følge Holbergprisen i skolen skal forskerkontaktene fungere både som en faglig ressursperson inn i fagene som elevene deltar gjennom, blant annet ved å hjelpe til med å utarbeide gode forskningsspørsmål, samt gi råd både metode og forskningsetiske avveininger. Samtidig "speler forskarkontakten ei viktig rolle som brubyggjar mellom den vidaregåande skulen og UH-sektoren, og er med på å gjere elevane kjende med vitenskaplege teoriar og metodar innanfor humaniora og samfunnsvitenskapane". (Holbergprisen, 2025). Ordet «kontakt» kan muligvis fremstå både prosaisk og nøytralt, og slik vi ser det må det fylles med innhold gjennom både handlinger og utvikling av relasjoner. Dette vil vi mene også gjelder innen forskning, som andre av livets områder. For at en «kontakt» skal bli til noe mer enn et flyktig møte må det fylles med handling og relasjon. Det er først når ord blir fulgt

av blikk, tilstedeværelse og gjensidig innsats, at forbindelsen begynner å slå røtter. Mellom linjene i samtaler, i de små handlingene og den tålmodige viljen til å forstå hverandre, oppstår det som er mer enn kontakt — et bånd, en bevegelse fra det tilfeldige til det betydningsfulle.

Det er, som vi ser, et mangefasettert mandat forskerkontakten har fått tildelt innenfor relativt trange rammer knyttet til både tid og gruppestørrelse.

Gjennomføring av prosjekt

I år har Lillestrøm videregående skole deltatt med to sosiologiklasser med ca. 30 elever i hver klasse. Vi bestemte oss tidlig for å legge opp til valgfrihet knyttet til det å jobbe sammen i grupper eller individuelt. Noen valgte å jobbe i grupper, men de aller fleste valgt å jobbe alene. Startskuddet for prosjektet gikk i januar 2025, og i løpet av denne perioden har vi hatt besøk av forskerkontakten vår, Øivind Bratberg, tre ganger. Vi valgte å avtale første besøk fra forskerkontakten etter at elevene hadde kommet godt i gang med prosjektet, nærmere bestemt slutten av januar. I forkant av første besøk hadde mange av elevene altså jobbet med aktuelle temaer, laget problemstilling og begynt å lese teori. Her er det relevant å nevne at vi i år, i motsetning til forrige deltakelse, sendte han en oversikt over alle temaer og problemstillinger i forkant av første besøk, slik at han kunne se hvor interesseområdene til elevene lå.

I forkant av første forskerkontakt-besøk fikk vi spørsmål fra Bratberg om hvordan vi ønsket at besøkene skulle gjennomføres. Vi oppfordret han til å innlede med hva forskning er, hva gode forskningsspørsmål kan være, samt si noe om etiske hensyn i forskning. Videre oppfordret vi han til raskt å begynne å snakke med elevene om prosjektene deres. Vi la med andre ord få føringer for besøket, og dette gjaldt også de resterende besøkene. Dette er blant annet noe av det vi ønsker å drøfte i det følgende.

Bruk av teori i veiledningspraksis

Veiledningssamtalen er et overordnet tema i våre refleksjoner videre i denne rapporten.

Både forskningskontakt og elever pekte ofte på dette; veiledningssamtalenes betydning. Vi

lærere er likedan opptatt av hvordan vi best kan veilede på en måte som er godt egnet for et stort arbeid som Holbergprisen i skolen. Hvis vi innledningsvis kan driste oss til et lite teoretisk blikk, finner vi det nyttig å vise til vår felles forståelse av kunnskapssyn og læring gjennom praktisk pedagogikk og didaktikk. Også veiledning i elevforskningsprosjekter kan forankres i sosiokulturell læringsteori, der læring forstås som en sosial prosess som skjer i samhandling med andre (Bjerkholt, 2017, ss. 199-201). Vi tok utgangspunkt i Lev Vygotskys begrep om den proksimale utviklingssonen for å peke på at dette begrepet kan være nyttig når vi følger elevene og prosjektene deres tett over lang tid. Det stod tydelig for oss at Bratbergs tanker og idéer om god veiledning sammenfalt med våre, og vi mener derfor det er fruktbart å samtale med forskningskontakten om dette i en forventningsavklaring før man møter elevene

Hva betyr det i praksis for oss å forankre veiledningen i Vygotsky og sosial læringsteori i denne sammenhengen? I våre forberedelser samtalte vi om at vi får gode muligheter til å observere elevene i utvikling gjennom veiledningen, og gi støtte som utfordrer dem utover det de mestrer alene. Veilederens rolle blir dermed å legge til rette for å utvikle både faglige og metodiske ferdigheter. Dette gjorde vi naturlig nok på ulike måter, både gjennom skriftlig dialog i form av respons på oppgaveutkast, fellesrespons til klasse/grupper, plan og loggføring og muntlig respons. Hovedfokuset for både Bratberg og for oss lærere ble likevel sentrert omkring muntlig dialog som utforskende samtaler (Skagen, 2013).

For en forskningskontakt som kommer inn i en ukjent gruppe, kan det være utfordrende, fordi gode samtaler og dialoger ofte krever tettere relasjoner. Dette er også et tema som etter vår mening bør bringes fram i en forventningsavklaring mellom forskningskontakt og lærere. Vår erfaring er at man kan stille lavere krav til relasjoner dersom man heller velger en mer rådgivende samtalerolle, i teorien kalt "mesterlære", der novisen lærer av mesteren i faget, og der veiledningen bærer preg av forslag til løsninger mer enn dialog og felles utforskning. Når det er sagt, tenker vi ikke nødvendigvis at disse to innfallsvinklene eller «retningene» utelukker hverandre i arbeidet med elevenes prosjekter. Derfor vil vi også peke på Albert Banduras teori om sosial læring som et eksempel på hvordan observasjon og imitasjon kan være både svært nyttig og noen ganger nødvendig (Nielsen & Kvale, 2021). Elever lærer ikke bare gjennom egen erfaring, men også ved å se hvordan andre

gjennomfører forskningsprosesser, og ved å prøve ut handlinger i trygge rammer. Dette ble også poengtert av noen elever i gruppeintervjuet: «Det var veldig nyttig når forskningskontaktens delte erfaringer fra egne prosjekter, og at vi kjente igjen hvordan våre utfordringer egentlig liknet veldig på hans».

Vårt avsluttende poeng her er at vi gjennom samtaler med forskningskontakten sammen klargjorde hva slags innfallsvinkel vi skulle prioritere i veiledningen. Det var betryggende for oss å vite at vi lærere og forskningskontakten har et felles læringssyn og tanker omkring veiledning.

Forskerkontaktens holdning og metode: “Ulike roller, men likeverdige”

Innledningsvis i samtalen med Bratberg ønsket vi tilbakemeldinger på hvilke tanker han har omkring rollen han har hatt som forskerkontakt for elevene våre. Han var tydelig på at det har vært en fin og lærerik erfaring som man bare “må hoppe inn i”. Ulikt fra veiledningssituasjoner på universitetet der man naturligvis har en tettere relasjon med dem man veileder, kjenner ikke forskerkontakten elevene som deltar i Holbergprisen i skolen. Man vet heller ikke hvilken “verktøykasse” de sitter på. Å gå direkte inn i veiledningssituasjoner med elever som man ikke har noen relasjon til, vil åpenbart kunne være krevende for mange, men Bratberg opplevde selv at det gikk “sømløst” fordi det i bunn og grunn handler om å være genuint interessert i det elevene skriver om:

Det er overmåte viktig at elevene og prosjektene deres blir tatt på alvor, vi må kommunisere tydelig at det de deltar i er viktig. For det er viktig, ikke bare for deres egen personlige vekst, men også for et fellesskap, at prosjektet deres også er et bidrag for klassefellesskapet og Holbergprisen i skolen-fellesskapet.

I teoribetraktningene over reflekterte vi over hva slags veiledningsmetode og tilnærming vi ønsket å vektlegge i møte med elevene og deres idéer og prosjekter. Vi kan si at vi har teoretisert egen praksis og erfaring, og at det også har fungert som en egenevaluering av hvordan vi har utøvet våre roller gjennom prosjektet. På spørsmål om hva Bratberg selv tenker omkring egen veiledning, trekker han frem følgende:

Jeg har nok ikke veldig god kjennskap til det teoretiske med hensyn til veiledning og didaktikk, men anvender en erfaringsbasert metode. Jeg har gjerne noen navigasjonspunkter

som utgangspunkt: Hvor er eleven med tanke på forskningsspørsmål, metode og teori, spør jeg meg selv. Da er det ofte lett å se hvor det trengs veiledning. Og så er det samtale med hver enkelt elev/gruppe som er den beste måten å bruke tiden på, mener jeg.

Videre ønsket vi at han skulle utdype hvilke tanker og refleksjoner han selv har om veilederrollen, og vi spurte han følgende: Utforskende samtale eller rådgivning og «mesterlære»?

Jeg svarer kanskje ikke helt direkte her, men dere ser vel hvilken retning jeg gjerne lener meg på når jeg sier at det å få eleven til selv å si det veileder tenker på, det er en slags sokratisk samtale som tar elevene til et annet sted enn der de var i utgangspunktet. Et annet bilde som jeg liker å bruke er at vi må "være på veien sammen". En veileder "må være på samme vei" som studenten. "Å holde hverandre i hånden". Det følger naturlig. Det som **ikke** fungerer, er å komme som en besøkende som skal vise frem noe og deretter gå igjen». Dette vil etter min oppfatning være dypt dysfunksjonelt. Det fyller ikke funksjonen som forskerkontakt, sånn som jeg tenker. Vi må gå i deres sko. Vi har ulike roller, men er likeverdige.

Videre i samtalen var vi interesserte i å høre hva Bratberg selv tenkte om forskerkontaktrollen og Holbergprisen i skolen som et møtepunkt for elever mellom videregående skole og universitet/høyskole. Som nevnt innledningsvis fastslår nemlig Holbergprisen i skolen at «Forskarkontaktene spiller ei viktig rolle som brubyggjar mellom den vidaregåande skulen og UH-sektoren, ...». På spørsmål om hvordan Bratberg forstår dette, og hva han tenker om at han spiller en viktig rolle som «brobygger» svarer han følgende:

For det første synes jeg en gjennomføring av et prosjekt av denne typen bygger den broen som elever trenger for å møte nettopp høyskole og universitet på en god måte. Sånn sett kan jeg bidra ved at jeg kjenner godt til hva som venter dem «på den andre siden». Men så kan jeg legge til at hvis man skal være en brobygger, må man vite hva som er "brohodene" på begge sider. Men det er ikke så lett å vite når man ikke kjenner elevene. Ofte kjenner man omstendighetene i veiledningssituasjoner, men det gjør man ikke i denne situasjonen. Som forskerkontakt vet man ikke alltid hva elevene har av verktøykasse. Men dette «brohodet» kunne jeg mer om i år enn forrige gang, slik jeg var inne på ovenfor. Ellers er det naturlig at jeg fungerer som brobygger ved å trekke samfunnsfaglig metode spesielt og humsam-fag frem i lyset.

Bratberg la også vekt på at forskerkontaktene kan være med på å ufarliggjøre noe som kan virke stort og fremmed: "Vi kan vise dem at også de - elevene - fint kan bli forskere innenfor humsam-fag, kanskje innenfor temaer de kanskje ikke hadde tenkt på, at de kan studere og

jobbe videre med noe de brenner for. Det synes jeg også er en viktig del av forskerkontaktens brobyggerrolle”.

Avslutningsvis stilte vi spørsmål om hva som er Bratbergs beste råd til fremtidige forskerkontakter og lærere som deltar Holbergprisen i skolen, og her er han tydelig på at man bør være kommet et stykke inn i prosessen før forskerkontakten kommer på første besøk: “Send en oversikt over temaer og problemstilling i forkant. Da ser forskerkontakten hvor interesseområdene til elevene ligger. Dette gjør det lettere å møte elevene i klasserommet ved første besøk”. Bratberg var nemlig klar på at elevene våre denne gangen, sammenlignet med forrige deltakelse, var bedre forberedt i forkant av forskerbesøkene, noe som han opplevde gjorde veiledningen mer vellykket:

Jeg mener at elevene var godt skolerte denne gangen, sammenlignet med forrige gang vi deltok. Det var tydelig at dere hadde forberedt elevene godt i forkant, de hadde metoder, begreper, teorier og tenkemåter i «verktøykassa». En opplagt trumf. Elevene hadde tydelig grublet over relevante spørsmål tidlig i prosessen, og de hadde god fagkunnskap i bunn. Mange hadde funnet forskningsspørsmål å jobbe med. Flere hadde allerede tenkt mye i forkant. Det at elevene er forberedt, gjør at veiledningen kan være målrettet under forskerbesøkene. Og helt til slutt; Lær elevene å stille seg følgende spørsmål: "Hva innebærer det å studere noe faglig? Hva er et faglig spørsmål?"

Elevrefleksjoner: "En personlighet som fikk meg til å tro på prosjektet mitt"

Etter at vi kom i mål med prosjektet, gjennomførte vi også et semistrukturert intervju med åtte elever hvor vi ønsket å høre tilbakemeldinger og refleksjoner omkring forskerkontaktens rolle inn i prosjektet. Hvordan opplevde elevene besøkene fra forskerkontakten som en ressurs inn i egen forskning? Og hvilke forbedringspunkter tenker de kan være relevant for andre å ta med seg inn i fremtidig deltakelse? Alle de åtte elevene var tydelig fornøyde med den hjelpen de hadde fått av forskerkontakten, og lovordene satt løst:

“Han var rolig og avslappende! Forfriskende! Han viste entusiasme! Veldig reflektert! God på konkrete tiltak! Han hadde ofte en kreativ måte å løse utfordringer på! Han hadde glød i øynene. Da blir man selv engasjert og motivert”.

Her ser vi at elevene opplevde besøkene fra forskerkontakten som både positivt og lærerikt,

men det er òg tydelig at Bratberg har gjort inntrykk på elevene, både faglig og personlig. Så selv om de aller fleste påpekte at de gjerne skulle hatt mer tid med forskerkontakten, og at veiledning ofte fordrer tettere relasjoner slik teorien sier, så ser vi her at selv korte veiledningsmøter kan være både viktig og lærerikt for elevene. Vi tenker her at det ofte er et slikt "ferskt perspektiv", selv om det er aldri så kort, som kan drive et prosjekt videre. En av elevene sa følgende: "En personlighet som fikk meg til å tro på prosjektet mitt. Jeg trengte ikke mer enn den ene samtalen. Han realiserte at dette var et gjennomførbart prosjekt".

Utover lovord om de rent personlige egenskapene til forskerkontakten, var elevene også tydelig på at de opplevde det som svært nyttig å få hjelp til å både spisse og snevre inne forskningsspørsmålene sine, at de fikk gode tips og råd knyttet til både datainnsamling og metode, samt svar på spørsmål som omhandlet forskningsetikk.

I intervjuet med elevene var vi også interesserte i å høre hvordan forskerkontakten gikk frem i veiledningen med dem. Hvordan var innfallsvinkelen hans? Og kan vi trekke noen linjer mellom svarene deres og det teoretiske grunnlaget vi skisserte innledningsvis?

Alle elevene vi snakket med var tydelige på at de opplevde han som både engasjert og nysgjerrig på temaet de skrev om, og dette ser vi sammenfaller med det Bratberg selv sier om viktigheten av å være genuint interessert i det elevene jobber med: "Han var bekræftende og engasjert. Jeg fikk bekreftet at prosjektet mitt var gjennomførbart".

Videre påpekte flere av elevene at forskerkontakten var opptatt av at elevene selv skulle tenke og reflektere:

"Han fikk meg til å tenke og reflektere over hvordan jeg skulle gå frem. Han sa ikke "sånn skal du gjøre". Han åpnet for refleksjon. Han spurte meg: "Hvordan har du tenkt å gjennomføre dette?".

Elevene var i denne sammenhengen tydelige på at den personlige veiledningen, sammenlignet med de korte forelesningene som Bratberg gjennomførte i klasserommet, var det mest nyttige for dem. Hvis vi sammenfatter elevenes respons på veiledningen, synes det som veldig mange foretrekker den dialogbaserte og felles utforskende samtale som grunnlag for dybdelæring – den vi i våre teorirefleksjoner, jf. del 1, knyttet til sosiokulturell

læringsteori.

Et siste spørsmål vi stilte elevene i gruppeintervjuet omhandlet hvordan de så på Holbergprisen i skolen og forskerkontakten som et møte mellom skole og institusjoner for høyere utdanning. Vi lurte i denne sammenhengen også på om elevene hadde gjort seg opp noen erfaringer fra dette prosjektet med tanke på fremtidige studier. Også her var elevene tydelige på at det engasjementet som Bratberg viste i møte med elevene og elevenes prosjekter, det hadde satt spor:

“Han kom inn i prosjektet med en god energi. Når man opplever en foreleser som viser engasjement, så får det meg til å ønske å studere de fagene videre. Han hadde et ønske om å lære faget sitt videre. Han brenner for faget. Jeg er glad i mennesker som er glad i det de driver med.”

Videre påpekte flere at “Han var ikke der for å vise hvor god han var”.

Hvis vi lærere skal prøve å sammenfatte noen hovedtendenser, synes vi sitatet over understreker og poengterer mange av Bratbergs egne tanker. Det er både en respons på forskerkontaktens praktiske utøvelse av veiledning, men det er også et uttrykk for hvordan en forskerkontakt virkelig kan fungere som en brobygger. For å gjenta med Bratbergs egne ord; «en veileder må være på samme vei som studenten, at man ikke kan komme på besøk for å vise frem noe og deretter gå igjen”.

Vi lærere tolker det slik at elevenes erfaringer, opplevelser og refleksjoner i etterkant korresponderer med forskerkontakts læringssyn og praksis, at «det ville vært både feil og dypt dysfunksjonelt dersom forskerkontakt kommer på besøk kun for å vise fram noe». Dette synet på «likeverdighet» uttrykker elevene at betyr mye. Med et lite tilbakeblikk til læringssyn og veiledningsmetoder, vil vi som lærere også framheve forskerkontaktens mange gode, åpne, utforskende veiledningsdialoger med elevene. Det gjorde inntrykk på oss å observere hvordan Bratberg klarte å utøve så utpreget dialogbasert og relasjonsbasert veiledning innenfor begrensede tidsrammer. Vi ville også trekke fram hvor grundige og modne elevene i intervjuet reflekterte omkring mange av de samme temaene som

forskerkontakt Bratberg. Flere ganger uttrykte elevene mange av de samme tankene, men med litt andre ord. Det er også slående hvor mye erfaring elevene egentlig har om læring og veiledningspraksiser når de går på VG2 og VG3. De er tydelige og veldig bevisste på hva som er gode metoder.

Avslutningsvis var alle de åtte elevene samstemte da vi spurte om hva vi som lærere kunne gjort bedre for å tilrettelegge i forkant av besøkene fra forskerkontakten. For det første savnet de en tydelig plan for veiledningen. Det sier seg selv at forskerkontakten ikke rekker å snakke med bortimot 50 elever/grupper i løpet av ett besøk, og vi lærerne kunne med fordel derfor laget en oversikt med tidspunkter for veiledning. På denne måten kunne flere elever fått mer ut av veiledningen, uten at det ble "tilfeldig" hvilke elever som fikk veiledning når: "Da kan elevene jobbe målrettet frem mot veiledningen, og på denne måten få svar på spørsmål som de har akkurat da. Det vil da være lettere å få svar på konkrete spørsmål fra forskerkontakten". Dette ser vi går direkte inn i hvilke forberedelser som er viktige å tenke på som lærer i forkant av forskerbesøkene. Selv om Bratberg opplevde at elevene våre i større grad var bedre forberedt denne gangen, sammenlignet med forrige deltakelse, ved at vi hadde jobbet mer med både problemstilling, metode og forskningsetikk, ser vi helt klart at en tidsplan for veiledning kunne gjort forskerbesøkene mer målrettet for elevene.

Avsluttende refleksjoner og læringspunkter

Vi har gjort en ganske grundig evaluering av hvordan vi har samarbeidet med vår forskningskontakt. Det har vi gjort gjennom en samtale i form av et semistrukturert intervju med åpne spørsmål og temaer i tilknytning til hans rolle som både veileder og brobygger. Videre gjennomførte vi et gruppeintervju med åtte elever som deltok i prosjektet. På bakgrunn av de svarene og respons vi fikk gjennom samtalene, sammen med våre egne vurderinger, vil vi peke på tre hovedpunkter som vi i en eventuell fremtidig deltagelse vil konsolidere ytterligere. Dette må gjerne også fremstå som gode råd fra oss til kommende deltagere som er usikre på hvordan man kan møte og legge til rette for et godt samarbeid med forskningskontakten.

1. **Forventningsavklaring.** Dette er et moment som både Bratberg og elevene i intervjuene løfter frem som relevant. Når det gjelder forskerkontaktens rolle bør man avklare hva man tenker omkring metoder for veiledning og samtale. Vi lærere må videre legge til rette for forskerkontakten på en måte som gjør at elevene får størst mulig utbytte av møtene med forskerkontakten. For elevenes del ser vi at det er viktig å avklare forventinger knyttet til særlig oppstartsfasen. Her er det viktig at lærerne, sammen med deltakende elever, legge en tydelig plan for prosjektet, drøfter ulike utfordringer og muligheter, ambisjoner og veiledningsstrategi. Her ser vi òg at grepet vi gjorde i år med å avtale første forskerkontakt-besøk først etter at vi var kommet godt i gang med prosjektet, var vellykket. Det samme kan sies om at vi sendte en oversikt over temaer og problemstillinger til Bratberg i forkant av første besøk.

2. **Brobygger-rolle.** Dette punktet kan gjerne ses i forlengelsen av punkt 1. Bratberg reflekterer sammen med oss omkring rollen som brobygger, slik Holbergprisen i skolen også formulerer det, at “forskarkontakten spiller ei viktig rolle som brubyggjar mellom den vidaregåande skulen og UH-sektoren, og er med på å gjere elevane kjende med vitskaplege teoriar og metodar innanfor humaniora og samfunnsvitskapane”. Sammen med Bratberg konkluderte vi at vi gjerne kan være enda mer bevisste på dette, slik at det legges til rette for at forskerkontakten kan være en brobygger på flere måter. Forskningskontakten trenger ikke å begrense seg til å gjøre elevene nærmere kjent med fag, teorier og metoder, men også hva universitet og høyskole er, og kan være, i et bredere perspektiv. Det å formidle akademias kultur og egenart i et bredere perspektiv kan gjerne løftes frem i enda større grad, og være en tydeligere del av forskerkontaktens oppgave, enn i dag. Dette trakk også elevene frem: Det at forskerkontakten trakk humanistiske og samfunnsvitenskapelige fag frem i lyset, og viste at han brenner for det han driver med, var både positivt og motiverende for dem.

3. **Veiledningssamtaler.** Elevene uttrykte tydelig at samtalene mellom dem og forskningskontakten der de fikk snakke om prosjektet sitt var det klart viktigste. Det var slik de mente de fikk best utbytte av forskerkontaktens kompetanse. Flere vektla at det selvfølgelig var nyttig å få konkrete tips og råd for veien videre, men flere trakk frem at verdien av å samtale for å fortelle om prosjektet sitt var størst. De trakk spesielt fram forskerkontaktens nysgjerrighet og evne til å stille dem gode spørsmål som verdifullt. De uttrykte en opplevelse av at de var i dialog, at både de og prosjektet ble verdsatt – og at det å få bekreftelser og en form for konsolidering av eget prosjekt var veldig viktig. Når det gjelder selve planleggingen og strukturen på veiledningsbesøkene, ser vi at vi lærere burde laget en konkret plan og et tidsskjema i forkant av forskerkontakt-besøkene. På denne måten hadde elevene fått større mulighet til å forberede seg til samtalen, uten at det ble «tilfeldig» hvem som fikk snakket med Bratberg.

Bibliografi

Bjerkholt, E. (2017). *Profesjonsveileidning*. Oslo: Cappelen Damm.

Holbergprisen. (2025, 6 mars). *Forskarkontaktane i Holbergprisen i skolen 2024/2025*. 11 april, 2025 fra Holbergprisen: <https://holbergprisen.no/nyheter/forskarkontaktane-i-holbergprisen-i-skolen-2024-2025/>

Nielsen, K., & Kvale, S. (2021, April 11). *Mesterlære*. Oslo: Gyldendal Akademisk.

Skagen, K. (2013). *Veiledning for lærere*. Oslo: Cappelen Damm akademisk.